

uitspraak

RECHTBANK NOORD-HOLLAND

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummer: HAA 18/2254

uitspraak van de meervoudige kamer van 8 april 2022 in de zaak tussen

[eiser] uit Zwaag,
(gemachtigde: V. Stam),

en

Gedeputeerde Staten van Noord-Holland, verweerder
(gemachtigde: mr. E.J. Snijders-Storm).

Procesverloop

In het besluit van 15 september 2017 (primair besluit) heeft verweerder aan eiser op basis van artikel 6.1 van de Wet ruimtelijke ordening (Wro) een tegemoetkoming in planschade toegekend van € 12.000,-, exclusief wettelijke rente en restitutie behandelrecht.

In het besluit van 10 april 2018 (bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen het primaire besluit gedeeltelijk gegrond verklaard, het primaire besluit herroepen voor wat betreft de hoogte van de tegemoetkoming in planschade en de tegemoetkoming in planschade gewijzigd vastgesteld op € 12.360,- exclusief wettelijke rente.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De rechtbank heeft het beroep op 26 november 2020 op zitting behandeld. Eiser heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde, die verbonden is aan Raveel Bedrijfsmakelaardij (Raveel). Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door [vertegenwoordiger] en zijn gemachtigde.

De rechtbank heeft op 15 januari 2021 het onderzoek heropend en de Stichting advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (de STAB) op grond van artikel 8:47 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) als deskundige benoemd. De rechtbank heeft de STAB gevraagd advies uit te brengen ten behoeve van de beoordeling van het beroep.

De STAB heeft op 15 juli 2021 een definitief verslag uitgebracht. Partijen hebben schriftelijk op dit verslag gereageerd, eiser op 15 oktober 2021 en verweerder op 20 oktober 2021.

De rechtbank heeft met instemming van partijen besloten verdere behandeling op zitting achterwege te laten, overeenkomstig artikel 8:64, vijfde lid, van de Awb. Daarna heeft de rechtbank het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Inleiding

1.1 Eiser is eigenaar van de onroerende zaak, plaatselijk bekend als [adres] in [plaats] (de onroerende zaak).

1.2 Eiser heeft bij verweerder een aanvraag tegemoetkoming planschade ingediend. De aanvraag ziet op schade die eiser stelt te hebben geleden doordat het inpassingsplan Westfrisiaweg (verder: het inpassingsplan) rechtskracht heeft verkregen. Met dit inpassingsplan wordt de herinrichting van de bestaande Westfrisiaweg op het grondgebied van meerdere gemeenten mogelijk gemaakt. Ter hoogte van de onroerende zaak van eiser wordt de Westfrisiaweg volgens het inpassingsplan verhoogd aangelegd en zijn geluidsschermen voorzien. Het inpassingsplan is in werking getreden op 16 oktober 2012 en onherroepelijk geworden op 10 juli 2013. Op het moment dat het inpassingsplan onherroepelijk werd, was eiser eigenaar van de onroerende zaak. Hij wordt daarom beschouwd als degene die de schade heeft geleden.

Besluitvorming

2.1 Verweerder heeft adviseur Gloudemans de opdracht gegeven om over de aanvraag advies uit te brengen. Gloudemans heeft op 8 augustus 2017 een definitief advies uitgebracht. Gloudemans schrijft daarin dat de onroerende zaak van eiser als gevolg van het inpassingsplan in een planologisch nadeligere situatie is komen te verkeren. In dit verband schrijft Gloudemans dat de verhoging van de weg en de plaatsing van een geluidsscherm ertoe leiden dat de onroerende zaak van eiser vanaf de doorgaande verkeersroute niet meer waarneembaar zal zijn. Gloudemans waardeert het nadeel op € 12.000,-, te vermeerderen met wettelijke rente. Dit bedrag is gebaseerd op een waardedaling van € 45.000,- met aftrek van een normaal maatschappelijk risico van 2 % (€ 33.000,-).

Voorafgaand aan dit definitieve advies, heeft Gloudemans een conceptadvies opgesteld. Eiser heeft naar aanleiding van dat conceptadvies een zienswijze ingediend. Ter onderbouwing van zijn zienswijze heeft eiser een 'Analyse planschade' van Raveel ingebracht van 3 juni 2017. Na het definitieve advies van Gloudemans heeft verweerder het primaire besluit genomen.

2.2 In bezwaar heeft verweerder een tweede onafhankelijke deskundige - te weten Van Ameyde Waarderingen B.V. (hierna: Van Ameyde) - gevraagd om over de taxatie een nader advies uit te brengen. Van Ameyde heeft dat advies op 27 maart 2018 uitgebracht. Van Ameyde concludeert dat de onroerende zaak van eiser in waarde is gedaald, omdat deze vanaf de provinciale weg verminderd zichtbaar is. Van Ameyde wijst erop dat het gaat om een bedrijfsverzamelgebouw. Van Ameyde meent dat huurders binnen een bedrijfsverzamelgebouw geen mogelijkheden hebben om hun naamsbekendheid te vergroten door het aanbrengen van gevelreclame. Wel zou de verminderde zichtbaarheid enige invloed kunnen hebben op de bezettingsgraad. Op grond daarvan en ook op basis van marktkennis, ervaring en intuïtief inzicht meent Van Ameyde dat de waardedaling niet substantieel is. Hij waardeert het nadeel op € 12.360,-, te vermeerderen met wettelijke rente.

Dit bedrag is gebaseerd op een waardedaling van € 49.000,-, verminderd met een normaal maatschappelijk risico van 2 % (€ 36.640,-). Verweerder heeft daarna het bestreden besluit genomen.

Gronden van het beroep

3.1 Raveel voert namens eiser in beroep gronden aan die vooral betrekking hebben op het advies van Van Ameyde. De beroepsgronden worden hierna - samengevat - weergegeven.

3.2 Eiser voert in de eerste plaats aan dat het rapport van Van Ameyde onzorgvuldig en onvolledig is. Volgens eiser is het rapport onvolledig omdat er geen opnamedatum in opgenomen is en de taxatie niet is onderbouwd met referentieobjecten. Het rapport is onzorgvuldig uitgewerkt, omdat Van Ameyde stelt dat de grondprijs van een zichtlocatie slechts 4 % van de totale stichtingskosten bedraagt terwijl een uitsplitsing laat zien dat de grondcomponent in dit geval ruim 25 % van de marktwaarde is. Bovendien had Van Ameyde de kapitalisatiefactor moeten verlagen in plaats van die gelijk te houden. Het uitgangspunt om de taxatie te benaderen vanuit de feitelijke situatie in plaats van fictie, is niet in lijn met de uitgangspunten voor planschadetaxaties.

3.3 Ook stelt eiser zich op het standpunt dat de adviesrapporten voor de planschade N23 verschillend zijn benaderd ondanks een gelijke grondslag voor planschade, te weten het vervallen van een zichtlocatie. Als voorbeeld noemt eiser de uitspraak van deze rechtbank over de Factorij 41¹. Daarin werd de schade met 11 % als zwaar gekwalificeerd terwijl die hier met 2,7 % als 'licht' kwalificeert. De bestemming, bebouwingmogelijkheden en ligging zijn voor alle percelen gelijk en er is destijds 24 % meer betaald voor bouwgrond vanwege de zichtlocatie. De grondcomponent daalt met dat percentage door het vervallen van zicht.

Beoordeling van het beroep

4. Bij de rechtbank zijn tegelijkertijd meerdere planschadezaken aanhangig die betrekking hebben op objecten langs de Westfrisiaweg. Verweerder heeft ook in die andere zaken eerst advies gevraagd aan Gloudemans en daarna aan Van Ameyde. Bij verweerder rezen in de zaak van eiser maar ook in andere zaken vragen van taxatie-technische aard, zoals de vraag naar de invloed van het aspect zichtbaarheid op een waardering. Daarom heeft verweerder in die zaken en in de zaak van eiser nader advies gevraagd aan Van Ameyde. De rechtbank stelt vast dat tussen de adviezen van Gloudemans, Van Ameyde en Raveel in meer of mindere mate verschillen in waardering van de mogelijkheden onder het oude en nieuwe planologisch regime bestaan. Daarom, en vanwege de gelijkenissen tussen de diverse bij de rechtbank aanhangige zaken heeft de rechtbank aanleiding gezien om de STAB² te benoemen tot deskundige voor het instellen van een onderzoek in deze zaak (en de andere zaken). De rechtbank heeft bij die benoeming aangegeven dat niet in geschil is dat a) de planologische wijziging voor eiser niet voorzienbaar was en b) de vermindering voor het normaal maatschappelijk risico beperkt blijft tot het wettelijk forfait van artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wet op de ruimtelijke ordening. De rechtbank heeft de STAB verzocht de advisering toe te spitsen op de vergelijking van de relevante planologische regimes en de waardevermindering van de onroerende zaak van eiser die het gevolg is van

¹ ECLI:RBNHO:2016:3240

² met toepassing van artikel 8:47 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

de wijziging van het planologische regime. De rechtbank heeft de STAB ook verzocht een taxatie te doen verrichten.

5. De STAB heeft op 15 juli 2021 advies uitgebracht aan de rechtbank.

Beoordelingskader advies STAB

6. Zoals de Afdeling meermaals heeft overwogen³ is de STAB te beschouwen als een deskundige op het gebied van planschade en mag de rechter dan ook in beginsel op het uitgebrachte verslag van de STAB afgaan. Dat is slechts anders indien dat verslag onvoldoende zorgvuldig tot stand is gekomen of anderszins zodanige gebreken bevat, dat het niet aan de oordeelsvorming ten grondslag mag worden gelegd.

Totstandkoming advies STAB

7. Voor de totstandkoming van het verslag van de STAB geldt dat de adviseurs van de STAB (J. Legierse, J.F. Voerman en P.A.H.M. Willems) de zaak besproken hebben met partijen. Daarna is de situering van de onroerende zaak van eiser globaal opgenomen tijdens een onderzoek ter plaatse. In een later stadium van het onderzoek zijn de onroerende zaak van eiser en de directe omgeving daarvan, opgenomen door een adviseur van de STAB en de door STAB ingeschakelde taxateur. Het conceptverslag en het taxatierapport zijn op 27 mei 2021 naar partijen verzonden. Partijen hebben daarop gereageerd. Die reacties zijn verwerkt in het definitieve verslag. De rechtbank is op basis hiervan van oordeel dat het verslag zorgvuldig tot stand is gekomen.

Inhoud advies STAB met taxatie Bontenbal

8.1 De STAB heeft een vergelijking gemaakt tussen de planologische mogelijkheden van het bestemmingsplan [adres] en het inpassingsplan. Daarbij is ook rekening gehouden met de planologische status van de onroerende zaak van eiser en de planologische mogelijkheden van de tussengelegen gronden op basis van het bestemmingsplan Bedrijventerrein [adres] uit 1992. Uit deze vergelijking blijkt dat sprake is van a) planologisch nadeel voor de aspecten zichtbaarheid, vindbaarheid, uitzicht en luchtkwaliteit, b) planologisch voordeel voor de aspecten privacy, geluid, lichthinder en verkeersveiligheid en c) voor- en nadelen voor het aspect bereikbaarheid.

8.2 Voor de taxatie van de waarde van de onroerende zaak van eiser in zowel de oude als de nieuwe planologische situatie is J.F. Bontenbal MRICS RT/RMT⁴ ingeschakeld. Bontenbal heeft de onroerende zaak op basis van de vergelijkingsmethode getaxeerd. Uit zijn taxatierapport van 14 juli 2021 blijkt dat hij de locatie op 5 mei 2021 heeft bezichtigd en opgenomen. Aan de hand van referenties heeft hij de marktwaarde op de peildatum - zijnde 16 oktober 2012 - bepaald. Daarbij heeft hij rekening gehouden met die peildatum, stand en ligging, marktsituatie, bestemming, ouderdom, afmetingen, kwaliteit en functionaliteit, mondelinge toelichting van de eigenaar en/of de opdrachtgever, alsmede alle overige waardebepalende factoren. Ook heeft Bontenbal de economische situatie in oktober 2012 en de marktsituatie in de gemeente Hoorn beschreven. In het taxatierapport zijn de gehanteerde referenties opgenomen en beschreven in de bijlage bij het taxatierapport. De beschreven transacties vóór en na de peildatum geven een overzicht van het prijsniveau rond de peildatum. Daar waar de transactie heeft plaatsgevonden in een ander jaar, is deze herleid

³ bijvoorbeeld in ECLI:NL:RVS:2017:2265 en ECLI:NL:RVS:2019:4337

⁴ van B&S Taxaties

naar datum prijspeil met behulp van de gegevens waarmee de economische situatie en de marktsituatie in de gemeente Hoorn is beschreven.

De taxatie van Bontenbal is gebaseerd op de planologische vergelijking van de STAB. Bontenbal heeft de aspecten vindbaarheid/bereikbaarheid en luchtkwaliteit niet relevant geacht voor de taxatie van de marktwaarde. De door de STAB genoemde planologische nadelen zijn door Bontenbal onderbouwd gewaardeerd. De berekening is in het taxatierapport gemotiveerd aan de hand van een netto en bruto aanvangsrendement vóór en na de peildatum. Het netto aanvangsrendement is na de peildatum wat hoger gesteld vanwege de mindere ligging en attentiewaarde voor bijvoorbeeld een belegger. Het hogere bruto aanvangsrendement na de peildatum vloeit voort uit de lagere huuropbrengsten en het hogere netto aanvangsrendement. In zijn algemeenheid kan volgens Bontenbal gesteld worden dat een gemeente bij verkoop van gronden rekening houdt met het al dan niet gelegen zijn op een zichtlocatie. Een prijsverschil van 10 tot 25% is zeker niet ongevoelbaar, aldus Bontenbal. In de bijlage bij het taxatierapport is de berekening opgenomen.

8.3 De STAB concludeert op basis van de taxatie dat sprake is van € 205.000,- aan planschade. Daarop moet in mindering worden gebracht het percentage normaal maatschappelijk risico van 2 %, dat niet in geschil is. Dat komt in dit geval neer op een bedrag van € 35.400,-. Als tegemoetkoming in planschade resteert daarom een bedrag van € 169.600,-, (€ 205.000,- minus € 35.400,-), te vermeerderen met de wettelijke rente.

Zienswijze eiser

9. Eiser heeft op 15 oktober 2021 gereageerd op het advies van de STAB. Eiser heeft geen opmerkingen. Eiser wijst nog wel op de door verweerder toegekende vergoeding voor de deskundigenkosten die in de bezwaarfase zijn gemaakt.

Zienswijze verweerder

10. Verweerder heeft op 20 oktober 2021 gereageerd op het advies van de STAB. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het STAB advies - in het bijzonder het taxatierapport van Bontenbal - onvoldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en zodanige gebreken bevat dat het in de huidige vorm, zonder reactie op de specifiek door verweerder gevraagde toelichting en/of onderbouwing, niet aan de oordeelsvorming van de rechtbank ten grondslag mag worden gelegd. Daarvoor is volgens verweerder redengevend dat de aspecten die een planologisch nadeel dan wel een planologisch voordeel vormen door de STAB niet zijn gewogen en het advies van de STAB geen conclusie bevat over de ernst van het nadeel. Bontenbal concludeert dat alleen de aspecten 'zichtbaarheid' en 'uitzicht' relevant zijn voor de taxatiewaarde. Op de voordelen is door Bontenbal niet ingegaan. Deze zijn kennelijk niet betrokken, aldus verweerder. Ook Bontenbal geeft geen oordeel over de ernst van de schade, terwijl dit volgens verweerder een wezenlijk onderdeel is van de planschadetaxatie. Slechts in algemene zin beschrijft Bontenbal waarom zichtbaarheid invloed op de waarde kan hebben.

Hieraan voegt verweerder toe dat enkel summier wordt ingegaan op de argumentatie van Van Ameyde naar aanleiding van het concept rapport van de STAB en dat hierop niet is aangevuld. Verweerder wijst erop dat volgens Van Ameyde het verlies van de zichtlocatie voor het onderhavige type vastgoed geen grote invloed op de huurwaarde heeft. Daarop is in het rapport niet ingegaan. Voor de schadefactor 'uitzicht' geeft Bontenbal zelf al aan dat dit een moeilijk objectief te berekenen component is en dat bedacht kan worden dat kantoren daar meer last van hebben dan industriële activiteiten, maar hij motiveert deze gedachten of de toepassing daarvan in deze zaak niet.

Verder betoogt verweerder dat Bontenbal wel concludeert dat het verminderde zicht en uitzicht leiden tot een aanzienlijke stijging van het netto aanvangsrendement, maar dat hij niet in gaat op de argumentatie die geldt voor onderhavige onroerende zaak. Van Ameyde heeft aangegeven dat het verminderde zicht wellicht enige invloed kan hebben op de bezettingsgraad maar niet het grote verschil in aanvangsrendement rechtvaardigt. De door Bontenbal genoemde fors lagere huurwaarde wordt ook niet onderbouwd. Ook is onbegrijpelijk dat hij aanleiding ziet voor een huurwaardeverlaging én een verhoging van het aanvangsrendement. Evenmin wordt ingegaan op het door Van Ameyde benoemde feit dat in de taxatie van Bontenbal de eindtoets ontbreekt die wel gebruikelijk is in planschadezaken. De conclusie van Bontenbal dat een terugval in grondwaarde zich ook uit in (een vergelijkbare daling van) de marktwaarde van het object is volgens verweerder pertinent onjuist. Bij planschadetaxatie moet het aanwezige gebouw het uitgangspunt zijn, inclusief de optimale aanwending van dat specifieke pand.

Beoordeling zienswijze verweerder

11. De bestuursrechter kan een taxatie slechts terughoudend toetsen. Daarbij is van belang dat de waardering van onroerende zaken niet slechts door het toepassen van een taxatiemethode plaatsvindt, maar dat bij die waardering ook de kennis, ervaring en intuïtie van de desbetreffende deskundige een rol spelen⁵.

12. Naar het oordeel van de rechtbank heeft Bontenbal op zorgvuldige wijze verslag gedaan van zijn taxatie. Uit het taxatierapport volgt dat Bontenbal uitgebreid onderzoek heeft verricht. Daarnaast heeft hij inzichtelijk gemaakt op welke wijze hij tot zijn taxatie is gekomen. De in de motivering in het taxatierapport op pagina 19 genoemde percentages zijn verklaard en terug te vinden in de berekening in de bijlage bij het taxatierapport.

13.1 De rechtbank ziet in hetgeen verweerder naar voren heeft gebracht over het taxatierapport geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het rapport zodanige gebreken bevat, dat het niet kan worden gevolgd. Hierna legt de rechtbank uit hoe deze conclusie tot stand is gekomen.

13.2 Bontenbal vermeldt in zijn rapport dat, rekening houdend met de vraag of een onroerende zaak wel of niet op een zichtlocatie is gelegen, een prijsverschil van 10 tot 25 % niet ongewoon is. Uit de rechtspraak volgt dat het noemen van een percentage niet verplicht is. De waardevermindering vloeit voort uit de getaxeerde waarde voor en na de peildatum. Het vermelden van een percentage dient louter als controlemiddel⁶. Het genoemde bedrag van € 205.000,- komt neer op (afgerond) 11,5 % van de waarde vóór het inpassingsplan en valt daarmee binnen de door Bontenbal genoemde bandbreedte.

13.3 Dat de STAB niet is ingegaan op het punt van de huurwaardeverlaging en een verhoging van het aanvangsrendement waar Bontenbal vanuit gaat en waarvoor Van Ameyde geen aanleiding ziet en de omstandigheid dat in het rapport niet wordt ingegaan op de opmerking van Van Ameyde dat het verlies van de zichtlocatie voor het onderhavige type vastgoed geen grote invloed op de huurwaarde heeft, maakt niet dat de conclusies van het rapport niet gevolgd kan worden. Bontenbal heeft een eigen, zelfstandige taxatie verricht.

⁵ vergelijk bijvoorbeeld overweging 8.11 van de overzichtsuitspraak van de Raad van State van 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2582 en de uitspraak van de Raad van State van 27 september 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2598

⁶ zie de uitspraak van de Raad van State van 29 augustus 2007, ECLI:NL:RVS:2007:BB2527

Met de STAB ziet de rechtbank in de andere waardering door Van Ameyde geen reden om niet uit te gaan van de waardering door Bontenbal. Dit geldt ook voor de reactie van verweerder over de door Bontenbal gestelde verbinding tussen een terugval in grondwaarde en daling van de marktwaarde van een object. De suggestie van verweerder dat Bontenbal niet de specifiek te taxeren onroerende zaak tot uitgangspunt zou hebben genomen kan de rechtbank niet volgen. Bontenbal heeft een eigen, zelfstandige taxatie verricht en deze taxatie is naar het oordeel van de rechtbank voldoende onderbouwd en gemotiveerd.

13.4 In het STAB advies wordt over de planologische voordelen het volgende opgemerkt:

- Het aspect privacy wordt voor een bedrijf minder van belang geacht en een grotere privacy kan als prettig worden ervaren.
- Voor de beoordeling van het aspect geluid geldt een afname van de geluidsbelasting van 3 tot 5 dB in de nieuwe situatie omdat de geluidstoename vanwege de hogere verkeersintensiteiten door een geluidsschermbank wordt weggenomen.
- Voor het aspect lichthinder geldt dat de geluidwerende voorzieningen ook voor de afscherming van lichthinder zorgen, waardoor de lichthinder die door de toegenomen verkeersintensiteit kan worden ervaren, minder zal zijn.
- Het inpassingsplan heeft beoogd de verkeersveiligheid te vergroten. Hierdoor wordt de locatie aantrekkelijker voor medewerkers en bezoekers van de onroerende zaak, hetgeen een voordeel is.

Uit het voorgaande kan naar het oordeel van de rechtbank worden geconcludeerd dat de planologische voordelen minder van belang zijn (privacy) en zijn ontstaan omdat de door het inpassingsplan ontstane nadelen worden weggenomen. Daardoor kan voor- en nadeel tegen elkaar worden weggestreept (meer geluid- en lichthinder wordt weggenomen door geluidsschermen) en voorts zijn die voordelen beoogd in het algemeen en derhalve in ieders belang.

Conclusie

14. Concluderend ziet de rechtbank geen aanleiding het advies van de STAB niet te volgen. Uit het advies van de STAB volgt dat verweerder zich niet zonder meer op het advies van Van Ameyde heeft kunnen baseren. Het beroep is om die reden gegrond. Het bestreden besluit zal voor wat betreft de hoogte van de toegekende planschade worden vernietigd. Voorts ziet de rechtbank aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Gelet op het hiervoor overwogene zal de rechtbank bepalen dat verweerder aan eiser een tegemoetkoming in planschade van € 169.600,- vermeerderd met de wettelijke rente, moet betalen. Het primaire besluit van 15 september 2017 zal voor wat betreft de hoogte van de toegekende planschade worden herroepen. De rechtbank zal bepalen dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde besluit op bezwaar van 10 april 2018. Dit besluit blijft derhalve voor zover het de vergoeding van deskundigenkosten betreft in stand.

15. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, moet verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoeden.

16. Er zijn voor het overige geen proceskosten die door verweerder vergoed moeten worden. Niet gesteld of gebleken is dat de gemachtigde van eiser als beroepsmatige rechtsbijstandsverlener moet worden gezien. De rechtbank beschouwt hem als deskundige. De kosten die hij in die hoedanigheid heeft gemaakt, zijn door verweerder in de bezwaarfase al vergoed.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 10 april 2018, voor zover het de toegekende vergoeding voor planschade betreft;
- herroept in zoverre het primaire besluit van 15 september 2017;
- bepaalt dat het college van gedeputeerde staten van Noord-Holland aan eiser zal betalen een tegemoetkoming in de planschade van € 169.600,- (zegge honderdnegenenzestigduizend en zeshonderd euro), te vermeerderen met de wettelijke rente over dit bedrag vanaf de dag van ontvangst van het verzoek tot aan de dag van algehele voldoening;
- bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde besluit op bezwaar van 10 april 2018;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 170,- aan eiser te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, voorzitter, en mr. J.J. Maarleveld en mr. D.M. de Feijter, leden, in aanwezigheid van mr. F. Vermeij, griffier. De uitspraak is uitgesproken in het openbaar op 8 april 2022.

griffier

voorzitter

Een afschrift van deze uitspraak is verzonden aan partijen op:

13 APR 2022**Bent u het niet eens met deze uitspraak?**

Als u het niet eens bent met deze uitspraak, kunt u een brief sturen naar de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State waarin u uitlegt waarom u het er niet mee eens bent. Dit heet een beroepschrift. U moet dit beroepschrift indienen binnen 6 weken na de dag waarop deze uitspraak is verzonden. U ziet deze datum hierboven.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de Rechtbank
Noord-Holland